

(...) Och även om de för min del mer än gärna fick avsätta de kunniga, så var jag rädd för vad som skulle komma sedan. När de hade makten.

”Just det, det var det jag skulle komma till”, sa Jaque. ”Att vi måste enas för att bekämpa ondskan. Jag har sett detta, Mariell. Långt innan du dog. Detaljerna är förfärligt oklara, men allt som hittills skett har varit upprinnelsen till det som komma skall. Kriget.”

En rysning for genom min kropp. Krig. Skulle det gå så långt?

”Men då kanske det är bäst att jag besöker dem själv. För tänk om de tar fast dig och gör något med ...”

Jaque höjde handen för att lugna mig.

”Det kommer de inte. Du glömmer att jag har en del krafter, jag med. För att inte tala om dina egna, dem har vi ännu inte till fullo beskådat. Men viktigast av allt, du är en av dem nu. De kan inte göra något mot dig. Jag tror inte de skulle våga heller”, sa han och log. ”Så med dig vid min sida hyser jag inte den minsta oro. Stunden är kommen.”

”Jag följer med!” Hubert tog ett steg fram, han hade aldrig sett allvarligare ut.

Jag höjde ett ögonbryn.

”Men vad skulle din gammelmorfar säga om det?”

Han skakade på huvudet.

”Tvingar han mig att välja sida så väljer jag din, Mariell.”

”Jag med!” Bibbi ställde sig bredvid mig. ”Alltid.”

”Tack”, sa jag och tittade på dem båda innan jag vände blicken mot Zackarias. Uppfordrande, men med ett leende på läpparna.

”Ja ja, vart skulle jag annars ta vägen?” muttrade han. ”Men om de får för sig att gräva ner mig i en grop så är det ditt fel!” Han hötte med fingret och blängde på mig genom halvt hopknipna ögon.

”De kanske tar dig i utbyte mot Gräshäxan.”

”Du skulle bara våga ...”

”Zackarias, min vän, du har väl inte helt förlorat ditt sinne för humor?” Jaque vände sig mot mig. ”Vi har dragit ut på detta tillräckligt, tycker du inte?”

Jag nickade och tog hans hand igen, skulle precis göra mig redo att föra oss till högkvarteret när ett tjockt mörker sänkte sig över oss.

Vad är det som händer?

Jagues hand gled ur mitt grepp och jag fann mig fåkta blint omkring mig. I panik sände jag ut en tanke till honom, men möttes av tystnad. Jag fortsatte att sträcka mig efter hans sinne tills jag fann ett annat. Bibbis. Så enkelt det skulle vara att bryta genom. Att kunna kommunicera med henne som med Jaque var lockande.

”Bibbi, hör du mig?”

”Mariell! Var är du? Varför låter du så konstig?”

”För att jag pratar med dig ... eh, tyst. Som i huvudet. Testa du med. Tänk ditt svar till mig.”

”Okej ... Va?! Det funkar ju! Eller?”

”Ja, det gör det. Perfekt!”

”Men var är vi, Mariell? Varför är det så mörkt. Och tyst? Var är de andra?”

”Jag vet inte ...”

I samma stund lättade mörkret och en grå dager skymtade. Bibbi stod en armlängd ifrån mig med ögon som höll på att trilla ur ögonhålorna.

Vi befann oss på en plats olik allt annat. Som i ett grått månlandskap. Omgivna av grå kratrar ur vilka ljusgrå rök sakta ringlade uppåt. Men det var inte dessa Bibbi stirrade på.

Det var på *dem*.